



ХРИСТО БОТЕВ

Христо Ботьов Петков, известен като Христо Ботев, е български национален герой, поет и революционер, роден на 6 януари 1848 година в гр. Калофер в семейството на учителя, книжовник и обществен деец даскал Ботьо Петков и Иванка Ботева.

От 1854 до 1858 година Христо Ботев учи в Карлово, където Ботьо Петков е учител. По-късно се завръща в Калофер, продължава учението си под ръководството на своя баща и през юни 1863 г. завършва калоферското трикласно училище. През октомври същата година с помощта на Найден Геров заминава за Русия и се записва частен ученик във Втора Одеска гимназия. Тогава прави и първите си поетични опити. През септември 1865 г. е изключен от гимназията. През октомври и декември 1866 г. е учител в бесарабското село Задунаевка. Поради заболяване на баща му, през януари 1867 г. му се налага да се завърне в Калофер. По това време на 15 април във вестник „Гайда“, редактиран от П. Р. Славейков, е публикувано първото стихотворение на Хр. Ботев – „Майце си“.

Поради произнесената от него пламенна реч на 11 май в чест на славянските просветители братята Кирил и Методий той е принуден да напусне Калофер и през октомври 1867 година пристига в Румъния, като живее в Букурещ, Браила, Александрия, Измаил и Галац. Работи в Браила като словослагател при Димитър Паничков, където се печата в. „Дунавска зора“. Попаднал в средата на българската революционна емиграция, той се сближава с Хаджи Димитър и Стефан Караджа. През лятото на 1868 г. Ботев се записва в четата на Жельо Войвода, на която е определен за секретар. По различни причини четата се разпада и не преминава Дунава. През септември същата година постъпва в букурещкото медицинско училище, но поради липса на средства е принуден скоро да се раздели и с него. Изпаднал в крайно бедствено положение, Ботев прекарва зимата в една запустяла вятърна мелница край града. Тук живее заедно с Васил Левски и остава възхитен от способността на Апостола да преодолява лишенията, на които по това време бил изложен и той.

През февруари 1869 година постъпва като учител в Александрия, а през август същата година заминава учител в Измаил, където учителства до май 1871. През следващите години се мести от град на град. В края на април 1871 Ботев е задържан в продължение на два месеца във Фокшанския затвор и след излизането му на свобода се установява отново в Букурещ.



На 10 юни 1871 г. издава първия си вестник „ Дума на българските емигранти“. През октомври същата година участва в годишното събрание на Българското книжовно дружество. През април 1872 г. е арестуван за конспиративна революционна дейност и отново е изпратен във Фокшанския затвор, но освободен вследствие застъпничеството на Левски и Каравелов. Започва работа като печатар при Каравелов. Списва във вестник „Свобода“, който си сменя името на „Независимост“, а по късно работи като сътрудник и съредактор на революционния орган. На 1 Май 1873 г. издава сатиричният в-к „Будилник“. През септември 1875 г. съвместно със Стефан Стамболов издава стихосбирката „Песни и стихотворения“ и „Стенен календар за 1876 година“ със стихотворението „Обесването на Васил Левски“. На 13 април 1876 г. се ражда дъщерята на Христо Ботев и Венета – Иванка.

След удара, нанесен на Вътрешната революционна организация след обесването на В. Левски и колебанията на Л. Каравелов, начело на БРЦК застава Ботев. След избухването на въстанието в Босна и Херцеговина през 1875 година БРЦК под ръководството на Ботев започва подготовката на въстание и в България. За тази цел Ботев е изпратен в Русия да събира средства и оръжие за въстанието и да доведе оттам войводата Филип Тотю. Преждевременното избухване на въстанието и неговият неуспех довеждат до сериозни разногласия в БРЦК. В резултат на това в края на 1875 година Ботев подава оставка, но не се отказва от революционната си дейност.

През Май 1876 година, вследствие новината за Априлското въстание, Ботев започва дейност за организиране на чета, става неин войвода. От Гюргево се качва с част от четата на кораба „Радецки“, а от Козлодуй четата на Ботев се отправя към Балкана, минавайки през десетина села. Много малко българи обаче се присъединяват към четниците, въпреки предварителните очаквания. Четата води няколко боя с преследващите я турски потери.

На 1 юни 1876 година е последният тежък бой – привечер след сражението куршум пронизва Ботев. Това се случва в подножието на връх Камарата във Врачанския балкан.

Като национален революционер Ботев се явява продължител на делото на Паисий Хилендарски, Георги Раковски и Васил Левски. Единственото радикално средство за разрешаване на националния въпрос той вижда само в революцията. Ботев ратува и за балканска федерация като средство, което би съдействало за разрешаване на националния въпрос на Балканите.